

[Finansministeren.]

porten i 1949 kan man således anslå det samlede årlige tolttab til ca. 290 000 kr.

Idet jeg angående de nærmere enkeltheder tillader mig at henvise til lovforslaget og bemærkningerne hertil, skal jeg anbefale lovforslaget til velvillig behandling i det høje ting.

Den første sag på dagsordenen var:

Valg af 9 medlemmer til det i § 2, stk. 2, i lov nr. 235 af 27. maj 1950 om anvendelse af modværdien af de i henhold til Det europæiske Genopbygningsprogram modtagne gaveydelse omhandlede udvalg.

Valgt blev: *Einer-Jensen, Lars P. Jensen, Lars M. Olsen, Himmelstrup, Øllgaard, Fibiger, Asger Jensen, Aage Fogh og Oluf Pedersen.*

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til rigsdagsbeslutning om Danmarks godkendelse af kongeriget Grækenlands og republikken Tyrkiets eventuelle tiltræden af Den nordatlantiske Traktat og en heraf følgende ændring i traktatens artikel 6.

(Forslaget til rigsdagsbeslutning findes i tillæg A. sp. 3121).

Sagen sattes til forhandling.

Hans Hedtoft: Lad mig begynde med at sige, at jeg hører til dem, der dybt beklager, at der ikke i Danmark — som i de øvrige nordiske lande — er enighed om hovedlinierne for vor udenrigs- og forsvarspolitik mellem samtlige demokratiske partier. Efter den skæbnetunge situation, vi engang har været i, og efter de skuffelser, vi har oplevet i den udenrigspolitiske udvikling siden befrielsen, og den udsatte stilling, vi befinder os i i det Efterkrigseuropa, der endnu ikke har fundet sin ligevægt, synes jeg, at alt taler for, at vi rykkede tættere sammen om de for landets fremtidige eksistens afgørende problemer. Men både udenrigsministerens fremsættelsestale og den diskussion om Danmarks stilling indenfor Atlantpagten, der foregår landet over, og også den kendsgerning, at man fra visse sider på meget usagligt grundlag har angrebet og søgt at mistænkeliggøre socialdemokratiets stilling til de udenrigske

og forsvarsmæssige problemer, bevirker, at jeg må benytte denne anledning til at redegøre for mit partis holdning, besvare den oftest uholdbare kritik, der fremføres imod os, og også ønske at fremsætte et par mere principielle bemærkninger om de krav, socialdemokratiet må stille til dansk udenrigspolitik i den øjeblikkelige situation.

Lad mig begynde med at minde om, at der er gået $2\frac{1}{2}$ år, siden Den nordatlantiske Traktat, Atlantpagten, blev afsluttet mellem 12 lande, deriblandt Danmark. Den socialdemokratiske regering anbefalede Danmarks tilslutning, og denne vedtoges med overvældende flertal af begge rigsdagens ting. For stemte socialdemokratiet, venstre og konservative samt retsforbundets formand. Imod stemte kommunister, radikale og 4 medlemmer af retsforbundet, medens 1 medlem af retsforbundet undlod at stemme.

Vi traf denne beslutning efter moden overvejelse, og efter at forhandlingerne om et skandinavisk forsvarsforbund var bristet. Men hvorfor optog vi i det hele taget forhandlinger om et skandinavisk forsvarsforbund? Simpelthen, fordi alle måtte erkende, at situationen i verden var blevet så spændt, at freden var truet, fordi der i vort sind sad en mindelse om oplevelserne i 1940, fordi alle demokratiske partier følte, at der også for Danmark var et sikkerhedsproblem, som måtte løses, og at det ikke gik an i denne verdenssituation, at de enkelte lande stod alene. Man måtte søge at skabe den størst mulige sikkerhed for det enkelte land ved samarbejde med andre lande, der havde samme interesser at varetage. Derfor gik alle de demokratiske partier med iver ind i de skandinaviske forhandlinger. Disse forhandlinger bristede desværre. Men dermed var problemet om Danmarks sikkerhed ikke bragt ud af verden. Norge besluttede straks at tilslutte sig Atlantpagten. Da der blev sagt nej til et dansk-svensk samarbejde, var spørgsmålet, om Danmark skulle stå alene uden tilsagn om hjælp og uden udsigt til hjælp, dersom faren skulle true. Socialdemokratiet tog det standpunkt, at en sådan holdning ikke ville være forsvarlig, men at man burde slutte sig sammen med de lande, der gennem Atlantpagten ville søge i fællesskab at bygge et værn op for deres frihed, deres fred og for verdens sikkerhed.

Hvem var det da, der truede freden? Ingen tør påstå, at det var Danmark, Norge eller Sverige. Men var freden da truet af lande som Frankrig, Holland, Belgien eller Luxembourg? Naturligvis ikke. Disse landes